

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VII. Calvinistae ad Coenam suam pane fermentato & vulgari, Catholici in Eucharistia, exemplo Salvatoris, azymo utuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

antiquitas, ex Sancto Irenæo, Tertulliano, Cypriano & Divo Ambrosio petita, ad quam vobis, miserissimi Reformatores, non vero ad novitates Lacus Genevensis, recurrendum esset. Quæsit a aliquando ex me Reformatus quidam, ubi maneret Corpus Christi si species in hierosolymis tractu temporis corrumpentur. Berengario idem quærenti pius quidam Pater in hunc modum respondit. Panis inquit, diuinus hominibus corruptis videtur corruptibilis: ac Catholicis numquam corrumpitur celestis ille panis, Eucharistia ista, Manna istud. Non enim putrescit: quin hoc pane vivimus & à corruptione vindicamur, carnem immaculati istius agni immunem à passione manducantes. Vigilat Ecclesia, ne eiusmodi eveniat incommodum, ne, inquam, Hostia putrescat: potest enim sacerdos sacrificans in Altari, una vice omnes consecratas Hostias sumere, & in earum locum novas substituere. Quod si amenable tale aliquid contingeret, ut prorsus essent corrupta species, desinit esse in ijs Christi Corpus, non secus ac anima, corpore dissoluto. Immo si bestia sacram devoraret Hostiam, esset in ea Corpus Christi, quomodo est in Athei alicuius & inimici Dei ventriculo. Solas species ledit bestia illa, id est, minimam Sacramenti partem, ac Corpus Salvatoris ne utiquam, ut quod pollui corrumpere non possit: est enim gloriosum, incorruptibile & passionis expertus, nec magis dentibus arrodi potest, quam gladio, quo corpus perditur, anima ladi. Iniuria nihilominus, qua species afficiuntur, ad Deum spectat, quoniam Corpus Jese Christi, cum speciebus unicum constituit Mysterium, & unicum Sacramentum. Præclara hæc Antiquitatis consuetudo, qua reponebatur Eucharistia in usum absentium & ægrotorum utque in Processionibus circumgestaretur, compluribus in locis legitur apud Tertullianum, Sanctum Cyprianum, Sanctum Basilium, Sanctum Augustinum, & apud primorum Regum Franciæ historicum Gregorium Turonensem. Hinc est quod Concilium Nicænum Primum præcepit, ut in quaque Ecclesia sit æditus, qui loci illius in quo Eucharistia conservatur, curam gerat: nam quum persecutionis tempore non raro eveniret, ut ab Ethnicorum satellibus subdito involutam unâ secum domum asportabant, ut si opus esset, sumerent eam in puncto martyrij.

VI. Jam etsi ipsi fateantur, neminem posse administrare Sacramentum, nisi cui publice docendi munus incumbat: nihilominus tamen contra hanc doctrinam usus obtinet apud ipsos, ut Poculum Superintendententium aliquis, quemadmodum

iam dixi, distribuatur, quin ipse oculatus testis sum, Ministrum illi, qui poculum, seu vitrum manu tenebat, postquam bibisset, dixisse, da hoc fratri tuo, & eum porro proximo porrexisset, & sic deinceps ad ultimum usque, quemadmodum fit in Germania: aut quomodo Judæi Agnum suum Paschalem comedunt. Insignis profecto & crassus error! Genevenses Constitutiones statuunt, ne quis Calicem porrigat præter eos, qui sunt ad hoc constituti, sive Diaconos & Ministros. Et tamen in Catechismo ipsorum scriptum est, solos eos, qui docendi munus gerunt, posse administrare Sacramentum. Ut necesse sit illis fateri hic esse contradictionem, aut certe, se non celebrare, vel non velle celebrare Cœnam nisi sub specie solius panis. Sunt apud me scripta cuiusdam, qui Ministerio renunciavit, quavis misera muliercula adhuc eum retineat, quo minus plenariam Apostasi suæ veniam obtinere possit. Is hunc abulum à se animadversum ait. & Ministris sæpe, quum adhuc ipse Ministerio fungeretur, indicatum, eamque ipsam quæstionem vehementer disceptatam fuisse Anno M. DXXXV. in Synodo Bergeracensi, sed maiorem Ministrorum partem censuisse, non esse movendum hunc lapidem, ac occasio dateretur populo cogitandi, quod in ea re erratum esset: itaque conclusum fuisse, ut in sua quisque Ecclesia id quod optimum videretur, in hac re, tamquam indifferenti, faceret. O brutalem conscientiam! libertatem, suæ lege, sine norma, sine freno, sine politione, positâ in arbitrio cuiusque, ut suo more & pro libitu & credat & vivat! Sane in primitiva Ecclesia, quidquid etiam dicatis, nunquam invenietis receptum fuisse, ut præsentem Presbytero Diaconus hoc munus in se susciperet.

VII. Panem adhibent vulgarem, ut & Græci, quamvis isti hanc rem adiphoram existiment, ut ex Concilio Florentino liquet, ubi Papam Eugenium sic Græci alloquuntur: Nihil interest, inquit, utrum azymus sit panis, an fermentatus, dummodo sit ex frumento confectus. At Calvinistæ communi pane haud aliam ob causam uti videntur, quam quia in Ecclesia receptum est, ut Corpus Domini nostri, quod veteri fermento peccati nunquam infectum fuit, consecraretur in pane azymo & cui fermentum non est admixtum: fermentum enim hypocrisis, malitia & arrogantia in Scriptura significatur. Et quidē ad imitationem Salvatoris id facimus, qui Sacramentum hoc primo azymorum die instituit, hoc est, eo tempore, quo non licebat

Judæis ex verbi diuini præscripto, fermentatum panem domi suæ habere. Neque enim cogitandum est, Dominum hanc legem infringere, & Agnum Paschalem cum pane fermentato comedere voluisse. Neque solum communis est panis, quem Calvinistæ viurpant sed nec mysterij illius, ad quod representandum institutus est, vllam similitudinem habet. Catholicorum vero panis, ex antiqua Ecclesiæ traditione, cuius, præter Epiphanium, etiam Gregorius meminit, minutis Hostijs constat, usque rotundis, propterea quod ea figura sit perfecta & in orb. suo totum mundum representet. Præterea ad Calvinisticum panem nulla adhibentur verba Sacramentalia, sed precatio duntaxat aut mysterij Cœnæ declaratio: at apud Catholicos, sicut loquitur D. Ambrosius, panis sit corpus Christi vi verborum Iesu Christi, dicitur. *Hoc est Corpus meum, Hic est sanguis meus.* Nam quemadmodum non est satis, de Baptismi institutione concionem habere, sed adhibenda sunt verba Sacramentalia quibus Baptismus perficitur: ita nec de Cœna concionari sufficit, sed pronunciarè oportet verba Eucharistiam efficientia, quibus usus est Dominus Panem istum inquit D. Cyprianus, quem Dominus discipulis porrigebat, omnipotentia verbi carnem fieri, edi, ac non consumi, eo quod Christus etsi occisus fuerit, sit resuscitatus. Eundem edi per particulas, nihilominus integrum manere & perfectum: integrum in cælo, & integrum in te.

VIII. Sumo in hunc modum inter eundem panem & vino ad suum quisque locum. si vult, reueritur, & argenti non nihil in peluim conijcit, aut, vt postea est: introductum in ima parte mensæ deponit, ad distribuendum pauperibus. Quod si Minister numerosam prolem habet (vt est id genus hominum in propagando genere humano plerumque felix) tunc & ipse partem ex Elemosyna illa capit: neque enim potest melius charitas locari. In genua procumbere in hac actione nemo audet, & ne quidem deuoti animi aut religionis gestum speciemve aliquam præ se ferre. Vnde quum aliquando Dominus de la Force, ex familia Caumontiorum, pater eius qui nunc in Beneuaria gubernationi præest, sumta Cœna, in angulo horrei in genua procidisset, orans, tamquam crasso admisso errore, iussus est surgere. Versabatur illi in memoria vetus illa pietas, quam in Ecclesia, paulo ante à se relicta, viderat: sed non effugit reprehensionem. Minister enim, postquam reuersam cum

in locum suum, prouolutum in genua, ex seniore cognouit, alta voce inelamans, Surge, Domine; surge, inquit, scandalum præbes cœui. Et ille miser paruit, miratus tamen, prohiberi se Deum inuocare. Num vero ò erroneos miserissimi, Catholicorum in percipienda sacra Eucharistia, talis est pietas, qui ieiunant, perseverant in oratione, in genua procidunt? Spernit namque Deum irreuerenter quisquis adorat. Lachrymis vultum rigant, pectus tundunt, & millo pietatis exercitijs rebellem carnem domant. Sic primi Christiani, vt Cyprianus in expositione Orationis Dominicæ affirmat, pectus pereuriebant, peccata in eo latentia derestantes. Pectus enim cor & affectum significat; & quum is sit fons peccati, patet est, vt ad elevationem Dei sui, honorariam hanc pœnam luat. Quod si quis apud vos id faceretis aut stultus, aut vt loquar cum Calvinistis, hypocrita haberetur. Calvinus fatetur, (a) de externis istis exercitijs, quæ in domanda carne occupantur, multa in veterum scriptis passim occurrere: Sed veniam præfatur, id, quod sentiat, dicendi, nimium eos ait minutis hisce rebus inhæsisse: Omnes, inquit, videt aut hæc in parte lapsos esse, aut nimis asperè ac dure loquutos Catholicos non manum extendunt, sed ore recipiunt, non panem, sed sub accidentibus panis, sanctum Corpus Creatoris, O miraculum, ò bonitatem Dei, inquit D. Chrysostomus, qui in supernis assidet cum Patre, in momento manibus hominum contractatur & datur volentibus eum recipere! Ad solum magni & supernaturalis huius mysterij nomen diaboli fremunt, Angelis tremunt, sapientes intellectus, & vox destituit eloquentes. Os illud aureum, decus Græciæ, ipsos Angelos in ipso momento consecrationis Altari assistere & ad adorandum Deum facies suas inclinare, multis admirandis visionibus confirmat. Solus Calvinista elato capite sine reuerentia incedit, nec corpus prosternit, nec se humiliat, nulla cernitur in ipso corporis inclinatio, nulla submissio coram Domino suo, in cuius tamen fidem & obsequium non solum anima deuotere se debet, sed etiam corpus, lingua, os, oculi, manus, genua, & omnia denique membra vnanimiter consensum suum testari in agnoscendo Creatore, Redemptore & Seruatore suo, tanquam eo, qui mirabiliter in ipsis operatur omnia illa dona & benedictiones, quibus in hoc mundo perfruuntur, & in altero, & quidem perfectius multo, per-